

квѣ. И по Божие произволение, за да ся-пока-
жеть заслугы-ты на блаженный мѣченикъ, много
боли, които ходили да ся-молят на гроба му,
намирали исцѣленіе; а ноштѣ свѣтило надъ гроба
му, като че горять много свѣшти. Владиславъ ся-
уплашилъ отъ това чудо, та далъ изволение да
ся-прѣнесе тѣло-то на блаженный Владимира въ
неговы-ты дворецѣ, и былъ положенъ въ црѣ-
квѣ-тѣ св. Богородицѣ. Тамъ лѣжи тѣло-то му
нетлѣнно и до днешенъ день.

Иванъ-Владиславъ, като убилъ Владимира за-
хванѣлъ владения-та му. Нѣ приателство-то на
Ивана-Владислава съ Византиѣ не было за мно-
го. Оште прѣзъ ѣсенъ-тѣ на 1015 год., царь Ва-
силь, като уеѣтилъ, че блѣгарскый царь го лѣ-
же че му ѣе приателъ, пакъ ся-вдигнѣлъ възъ
Блѣгариѣ. А зашто-то пакъ-тѣ му былъ отво-
ренъ за въ Македоніѣ, той лесно влѣзъ въ срьд-
це-то на Блѣгарскѣ-тѣ дръжавѣ. Той изгорилъ и
оплѣнилъ околность-тѣ на Островъ и поле-то меж-
ду Бытольѣ и Охридѣ, и ся-явилъ подъ Блѣгар-
скѣ-тѣ столнинѣ. Колкото Блѣгаре му падали въ
рѣцѣ-ты, вадилъ имъ очи-ты. Той призелъ Охри-
дѣ и мѣслилъ вече съвеѣмъ да оздрави за себе
си прѣстолный градъ на царь Самуила. Въ това
врѣмя Иванъ-Владиславъ обетѣшалъ Драчѣ, та
былъ оставилъ да брани Охридско Иваница вой-
вода, който былъ много добъръ и вѣренъ. Ива-
ница истрѣбилъ всечкѣ-тѣ войскѣ, што былъ
оставилъ Василь между Бытольѣ и Охридѣ. Ва-
силь ся-уплашилъ, та тутакси далъ заповѣдъ да
ся-оттягли войска-та му отъ Охридѣ, и побѣ-
гнѣлъ въ Солунъ.